

Andrássy Lajos versei:

REGGEL

*A víz selymesen fodrozott, s az égen
most indult vörösen a Nap, a csillagok
betakaróztak... Hűvös szél legyint
arcul, szememről elfújja a mámor
ködét, már józan reggel van megint
nyakam körül csak karod helye lángol.*

AMIT TESZEK...

*Befejezetlen lóg szobám falán
néhány festmény, rájuk már por fagyott,
egy félberoppant elszánás után
köztük még ma is nyugtalan vagyok,*

*és visszahúzna hányszor még szívem,
hogy újra kezdjem ott, hol megszakadt
utam, úgy fáj az, ami lett:
egy félig érett férfimozdulat...*

*Kopott cipőm sarokban — ó, ha most
letagadhatnám lépteim felét,
álmatlanul nem gyúrna papirost
kezem, nyugalمام nem hullana szét.*

*De pontos óra méri tetteim,
s amit teszek, csak az vagyok magam,
csókolnak, ütnek, mint szeretteim,
szándékaim — de elkopik hajam.*

MENTEGETŐDZŐ

*Kiáltozok, mint aki fél,
s mint aki már ettől se fél?
Miért hát?
Tudom, él még úgy valahány,
hogy önnön sorsa ablakán
se néz át:
Nyissátok fel a mellemet,
nézzétek meg, hogyan lehet
ekkorá szívvel, mint ami
itt benn dobog, megjátszani
a némát?*